

Arrest

nr. 74 175 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 april 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 september 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is aangevuld en geactualiseerd op 27 augustus 2010 en 3 februari 2011.

Op 7 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 september 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend en op datum van 27.08.2010 en 03.02.2011 werd geactualiseerd door :

K., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Tanger op 31.08.1984

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, onbezoldigd zaakvoerder is van een BVBA en ingeschreven is voor taallessen Nederlands, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Vooreerst beroept betrokkene zich op criterium 2.3 omdat hij de broer van een Belgische onderdaan zou zijn, doch betrokkene toont de verwantschapsband met deze broer niet aan. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft immers niet voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw F., F. (R.R. ...) die in het bezit is van een C-kaart; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Op 27 september 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Reden van de beslissing:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten*

(art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij stelt in zijn beslissing van 7 april 2011 dat verzoeker dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk dient verklaard te worden om volgende redenen: (...)

Om volgende redenen meent verzoeker de beslissing te kunnen bestrijden:

1. het verzoek tot toepassing van de instructies van 19 juli 2009 wordt door de dienst vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard. De redenen die daarvoor aangehaald worden zijn evenwel allemaal redenen op basis waarvan de aanvraag zou kunnen ongegrond verklaard worden, doch geenszins onontvankelijk.

Verzoeker verwijst daarvoor naar het vademecum dat werd verspreid door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie naar aanleiding van de instructies van 19 juli 2009 (stuk 2) waarin op bladzijde 9 duidelijk vermeld wordt welke de ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn, m.n. de identiteitsdocumenten die dienen voorgelegd te worden en de wijze waarop de aanvraag moet ingediend worden, doch geen melding gemaakt wordt van de redenen die thans door de Dienst Vreemdelingenzaken worden aangehaald.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsbepalingen omwille van het feit dat redenen die aanleiding kunnen geven tot het ongegrond verklaren van de aanvraag aangehaald worden om te besluiten tot de onontvankelijkheid.

Ook met betrekking tot artikel 8 EVRM, is de motivering van verwerende partij niet afdoende. Verwerende partij stelt dat verzoeker geen bewijs levert van afstamming of verwantschap met zijn familieleden in België en dat artikel 8 dus niet van toepassing is. Verwerende partij ziet echter over het hoofd dat "bloed- of aanverwantschap is (. ..) geen noodzakelijke voorwaarde" is om te spreken van gezinsleven in de zin van artikel 8.1 "Waar het op aan komt bij de beoordeling van de toepasselijkheid van dit artikel 8 EVRM-recht zijn de feitelijke banden die wijzen op een effectief familieleven.". In casu kan niet anders dan aangenomen worden dat er wel degelijk een voldoende nauwe feitelijke band bestaat tussen verzoeker en zijn broer. Verwerende partij had deze band in acht moeten nemen en de toepasselijkheid van artikel 8 EVRM duidelijker moeten onderzoeken. Door dit na te laten schendt verwerende partij de materiële en formele motiveringsplicht.

Rekening houdend met al het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat de beslissing tot ongegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging onvoldoende is en dus niet-afdoende. Het is bovendien duidelijk dat verwerende partij onredelijk heeft gehandeld bij het nemen van de beslissing. Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling voorziet dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van

29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens beantwoordt en motiveert verweerder in de beslissing aangaande elk door verzoeker aangehaald element waarom het niet in aanmerking komt als bewijs van een buitengewone omstandigheid. In de tweede betreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker stelt dat de motivering in de eerste bestreden beslissing redenen bevat die de 'gegrondheid' van de aanvraag betreffen en op basis van dewelke de aanvraag niet 'onontvankelijk' kan worden verklaard.

Vooreerst dient te worden geduïd dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend door de vreemdeling die aantoonde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of de elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen

gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In de verblijfsaanvraag van 1 december 2009 stelt verzoeker dat hij een verblijfsmachtiging vraagt om *“prangende humanitaire situatie”* en hij verwijst naar zijn echtgenote die over een verblijfstitel beschikt. Verzoeker verwijst vervolgens naar zijn broer die ook in België verblijft en over een Belgische identiteitskaart beschikt. Hij wijst op de *“zeer hechte band”* met zijn broer. Op 27 augustus 2010 voegt verzoeker bij zijn aanvraag een stuk toe waaruit blijkt dat hij onbezoldigd zaakvoerder is van een bvba. Op 3 februari 2011 voegt verzoeker bij zijn aanvraag opnieuw stukken toe, met name een inschrijvingsformulier voor een opleiding Nederlands te Antwerpen en een attest van sociaal verzekerde afgegeven door de mutualiteit.

Verweerder motiveert in de eerste bestreden beslissing dat hij om een regularisatie te bekomen in functie van zijn echtgenote, hij dient te voldoen aan artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat de verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst geen breuk betekent maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Met betrekking tot het element van zijn broer stelt verweerder vast dat geen verwantschapsband is aangetoond in de aanvraag. Wat betreft het feit dat hij zaakvoerder is en ingeschreven is voor taallessen Nederlands oordeelt verweerder dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Verzoeker maakt met zijn loutere bewering niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen en oordeelt dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Waar verzoeker betoogt dat de motivering geen reden van onontvankelijkheid is doch van ongegrondheid van de aanvraag kan hij niet worden gevolgd. Verweerder heeft de door verzoeker aangehaalde elementen onderzocht en beoordeeld en hem kan niet worden verweten met ‘gegrondheidsredenen’ te hebben gemotiveerd, daar waar verzoeker zelf geen onderscheid heeft gemaakt tussen zijn argumenten betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag en de argumenten betreffende de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is.

Verzoeker verwijst naar de instructies van 19 juli 2009 en stelt dat op bladzijde 9 geen gewag wordt gemaakt van ‘buitengewone omstandigheden’ als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Er dient opgemerkt te worden dat de voormelde instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd precies omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria wordt voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. In die zin oordeelt verweerder aldus terecht over de buitengewone omstandigheden als ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er dient bovendien te worden gewezen op het arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 van de Raad van State waarin onder meer het volgende wordt uiteengezet: *“Artikel 9bis bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.”*

Het kernkabinet heeft in een “instructie” van 19 juli 2009 wel bepaalde specifieke “humanitaire” situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die instructie is met ‘s Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat zij “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

(...)blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.” In de mate verzoeker met zijn betoog aldus tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen en een strikte toepassing van de instructie door verweerder vooropstelt is zijn betoog niet dienstig.

Verzoeker betoogt dat de motivering in de beslissing met betrekking tot artikel 8 van het EVRM niet afdoende is nu hij stelt dat er geen bewijs is geleverd van de verwantschap terwijl in het raam van artikel 8 van het EVRM de feitelijke banden wijzen op een effectief familieleven. Verzoeker wijst nogmaals op zijn *“nauwe feitelijke band”* met zijn broer.

In de bestreden beslissing merkt verweerder op dat geen verwantschapsband is aangetoond met de broer waarnaar verzoeker verwijst. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de persoon waarop verzoeker zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht. Verweerder motiveert vervolgens dat verzoeker zich aldus niet kan beroepen op criterium 2.3. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM oordeelt verweerder dat zijn terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. De verplichting terug te keren, betekent immers geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Verzoeker betwist niet dat de eventuele tijdelijke terugkeer geen breuk van de familiale relaties en dus van zijn band met zijn broer tot gevolg heeft. Het oordeel van verweerder dat de terugkeer naar het land van herkomst om een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat met zijn gezinsleven, wordt niet weerlegd door verzoeker. Uit de motivering in de beslissing blijkt aldus dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de *“nauwe feitelijke band”* met de persoon die verzoeker als zijn broer aanduidt en verweerder heeft geoordeeld dat dit gezinsleven geen ‘breuk’ tot gevolg heeft door een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden of dat verweerder *“onredelijk heeft gehandeld”* bij het nemen van de beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN